

De sju ofta upprepade verserna del 3

[De sju ofta upprepade verserna del 1](#)

[De sju ofta upprepade verserna del 2](#)

[De sju ofta upprepade verserna del 3](#)

[De sju ofta upprepade verserna del 4](#)

[De sju ofta upprepade verserna del 5](#)

[De sju ofta upprepade verserna del 6](#)

”Pris vare Allah, alla världars Herre; den Nådigaste, den Mest Barmhärtige. Domedagens Mästare.”

Kapitlet inleds med lovprisning genom orden: **”Prisad vare Allah, alla världars Herre.”** Det är därför detta kapitel ibland kallas *Lovprisningskapitlet*.

Beröm innebär att man prisar någon för dennes vänlighet och goda gärningar. Detta skiljer sig från handlingen att lovorda någon (*madh* på arabiska), eftersom lovord alltid sker genom att man nämner dygder, goda egenskaper och skönhet hos den som lovordas.

Att prisa Allah innebär därför att prisa Honom för de stora välsignelser Han har skänkt dig och det goda Han har gett dig.

Uttrycket "Den och den har berömt den och den" betyder att någon har tackat en annan för något gott som denne gjort. Meningen "Han prisade honom" innebär däremot inte att den som prisades gjorde något gott mot den som prisade honom; han kan prisas för sin vältalighet, skönhet eller styrka.

Upphöjelse (*madh*) är mer omfattande än det arabiska begreppet beröm (*hamd*), eftersom det inkluderar alla typer av goda egenskaper. Beröm innebär däremot tack och erkännande av någon annans vackra uppförande. Ibn al-Qayyim nämner ytterligare en skillnad mellan dem. Han säger: "När man nämner en annans goda egenskaper kan detta åtföljas av kärlek och tillgivenhet för den man talar om, men det kan också sakna sådana känslor. När det inte åtföljs av kärlek och tillgivenhet är det upphöjelse; när det åtföljs av dessa känslor och av vördnad är det beröm."

Kapitlet börjar med en betydelsefull insikt: tjänarens erkännande av sin fullständiga hjälplöshet, sitt beroende och sitt behov, samtidigt som han erkänner Allahs perfektion, nåd och välvilja. Detta är en av de största egenskaperna hos sann dyrkan, eftersom en person kan ägna sig åt dyrkan på ett felaktigt sätt genom att bli inbilsk över sina egna handlingar. Sådan dyrkan förkastas och blir ogiltig på grund av högmod, vilket står i motsats till erkännandet av Allah och ödmjukhet inför Honom.

En tjänare kan inte närma sig sin Herre genom en bredare dörr än ödmjukhetens dörr. Det är just denna innebörd som uttrycks i orden: **"Dig allena dyrkar vi."**

När araberna vill säga: "Vägen är väl nedtrampad av fötterna som går över den", använder de ordet *mu'abbad* för att beskriva den — ett ord som antyder underkastelse och ödmjukhet och som kommer från samma rot som det arabiska ordet för dyrkan (*'ibâdah*). Därför är ödmjukhet inför Allah en av de viktigaste aspekterna av dyrkan.

Det är därför Profeten (frid vare med honom) ofta erkände sin brist, svaghet och sina synder inför Allah. Han brukade säga — och han instruerade även Abû Bakr att säga: **"O Allah, jag har svårt förorättat min egen själ, och ingen förlåter synder utom Du. Så ge mig Din förlåtelse och förbarma Dig över mig. Sannerligen är Du den Ofta Förlåtande, den Mest Barmhärtige."**

Han brukade också säga: **"O Allah, Du är min Herre. Det finns ingen gud utom Du. Du skapade mig och jag är Din tjänare, och jag håller fast vid Ditt förbund och löfte så gott jag kan. Jag söker skydd hos Dig från det**

onda jag gör. Jag återvänder till Dig med Dina välsignelser över mig, och jag återvänder till Dig med mina synder. Så förlåt mig, för ingen förlåter synder utom Du.”

Även frasen **”O Allah, förlåt mig”** innehåller ett erkännande av en persons synder och brister, och ett erkännande av att Allah är den Ofta Förlåtande och den Mest Barmhärtige.

Kapitlet börjar med orden **”Prisad vare Allah, alla världars Herre”**, som i sig innebär ett erkännande av Allahs stora välsignelser. Motsatsen till ett sådant erkännande är förnekelse och otacksamhet. Den synd som gjorde Satan till en icke-troende var just detta, eftersom Satan vet vem hans Herre är och åkallar Honom vid Hans namn. Han svär till och med vid Allah, vilket framgår av versen: **”Han (Satan) sade: ’Då — vid Din makt — skall jag förföra dem alla.’”** [*Sûrah Sâd: 82*]

Satan vädjar också till Allah och tror på Uppståndelsens dag. Koranen säger: **”(Satan) sade: ’O min Herre! Ge mig anstånd till den dag då de döda uppstår.’”** [*Sûrah Sâd: 79*]

Hans synd är alltså hans envisa förnekelse och hans stolthet, som hindrar honom från att lyda Allah och dyrka Honom. Allah säger samma sak om Faraos folk: **”Och de förnekade dessa tecken i ondska och arrogans, trots att deras själar var övertygade om dem.”** [*Sûrah al-Naml: 14*]

När en tjänare säger: **”Pris vare Allah, alla världars Herre”**, frikänner han sig från allt detta. Det är som om han säger: **”Jag inser att jag är en behövande tjänare. Jag är beroende, ödmjuk och bristfällig — och Du är Allah, min nådige och välgörande Herre.”**

Detta är kärnan i lovprisning, eftersom tjänaren prisar sin Herre för de välsignelser Han har skänkt honom i både tro och världsligt liv.